

Розповідь однієї Плями

Ніна Воскресенська

Упізнали мене? Ні? Та нізащо не повірю!

Придивіться уважніше... Невже ніколи не бачили? Гаразд, тоді дозвольте відрекомендуватися: Брудна Масна Пляма у всій красі (Брудна Масна — це ім'я та по батькові, а Пляма — звісно, прізвище).

О, бачу, як деякі матусі вхопилися за серце, а деякі — побігли діставати пральний порошок. Облиште, то марна справа. Бо нашу тріумфальну ходу платтячками, штанцями й футболками малюків вам у такий спосіб ніколи б не зупинити. Ніхто б нас не переміг, якби не одне дівчисько.

Зацікавилися? То сядьте зручніше й послухайте мою повчальну розповідь.

Розповідь однієї Плями

Змалечку Оленка була справжньою бруднулею, дуже наш рід Плямистий любила. Жодного разу не вставала з-за столу, щоб не посадити трьох-чотирьох моїх сестер собі на одяг. Спочатку мама її лаяла, совістила, а тоді й рукою махнула. А ми раді-радісінькі, стрибаємо собі з кофти на спідничку, зі спіднички на штанці — й горя не знаємо.

Та одного разу купила мама Оленці нову спідничку. Принесла додому — дівча й намилюватися не може. Як на мій смак, бридота неймовірна — жодної дірки, жодної плями, гидко й глянути. А Оленка щебече: "Про таку я давно мріяла. Я її доглядатиму, не бруднитиму, вдягатиму лише на свято. Оголошую Плямам війну!" Приміряла обнову та мерщій до мами на кухню прибігла — покрасуватися.

А я, почувши такі слова, злякалася. Не за себе злякалася — за славний наш рід Плямистий.

— Сестри-бруднулі, — кажу, — дівча надумало нас зі світу білого звести.

А вони:

— Не дамося! Зубами вгризатимемось, але жодним міліметром не поступимося. Дитячий одяг — це наша споконвічна територія. Геть малолітніх тиранів!

Сказали — і з гарячої сковороди на спідницю — хлюп. Оленка в сльози, а мама й каже:

— Не плач, доню. Зараз ми їх виведемо. — І одразу ж до ванни побігла.

Повернулася з пляшечкою якогось засобу в руках.

— Ось, — кажу, — сестри, зараз почнеться!

І почалося. Лле матуся засіб на сукню, а нам, Плямам, хоч би що! Сидимо — посміхаємося. Ми ці засоби для виведення плям на сніданок їмо!

— Пропала моя спідниця, — плаче Оленка.

Так їй шкода обнови, що й словами не розказати.

— Не журися, доню, — каже мама. — Спробуємо старий перевірений спосіб. — Узяла відбілювач та й хлюпнула на спідницю.

Гадаєте, ми злякалися? Анітрохи. Ми на ту пору вже так у тканину вгризлися, що хоч зубилом виколюпуй — не впораєшся.

Ухопила мама ганчірку — і нумо терти. Аж сьомий піт із неї, сердешної, ллється. Терла-терла, доки на тому місці, де була найбільша Пляма, з'явилась дірка. А ми, непереможні, й далі сидимо кожна на своєму місці й посміхаємося.

Оленка як побачила, що з її новою спідничкою сталося, три дні плакала. А потім стареньке вбрання вичистила, випрасувала та вдягла. Сіла обідати і... жодної Плями на нього не посадила. Встала з-за столу, руки серветкою витерла. У мене мало мову не відняло. Це був найжахливіший вчинок, який я бачила в своєму житті! Адже раніше Оленка завжди руки об одяг витирала.

"Невже наша Оленка стала чепурухою?!" — жахнулася я.

Отоді й пригадалось мені старовинне Плямисте пророцтво.

— Сестри-бруднулі, — кажу своїм Плямистим родичам, — час нам залишати Оленку.

— Навіщо? — обурились Плями. — Нам тут добре, дівчинка нас дуже любить!

— Так, — кажу, — колись ця дівчинка була нашою найкращою подругою й господинею. Але Плямисте пророцтво нас застерігає: бійтеся дітей, які псують одяг без задоволення або не псують його взагалі.

Називають таких дітей Чепурунами й Чепурулями. Вони — найбільші вороги нашого роду.

Сестри-плями аж здригнулися.

— Оленка не така, — узялися вони захищати дівчинку.

— На жаль, така. Хіба ви забули сім ознак Чепурунів, про які нас попереджує Плямисте пророцтво?

— Пам'ятаємо, — кажуть Плями.

Вам, любі діти, я про ці ознаки нізащо не розкажу, бо це цілком таємна інформація, яку ми, Плями, споконвіку приховуємо від людського ока. Хіба хтось із вас самотужки, як ось Оленка, про них дізнається або п'ятьох питає, як стати охайним, у своїх батьків.

Отож, посумували ми з сестрами та й пішли геть від Оленки. Перемогла вона нас. Але ми про це не шкодуємо, бо прихильників серед хлопчиків і дівчаток у нас іще вдосталь. Не вірите? То полічіть моїх Плямистих родичів, які сидять на ваших футболках, спідничках і сорочках. Хто знайде п'ятьох і більше — отримає звання Найкращого друга Брудної Масної Плями.

Нумо, почнемо?